

VOL VIURE AMB
#CATALUNYA DIGNITAT

El somni de Teresa Crespo

Un país al servei de les persones

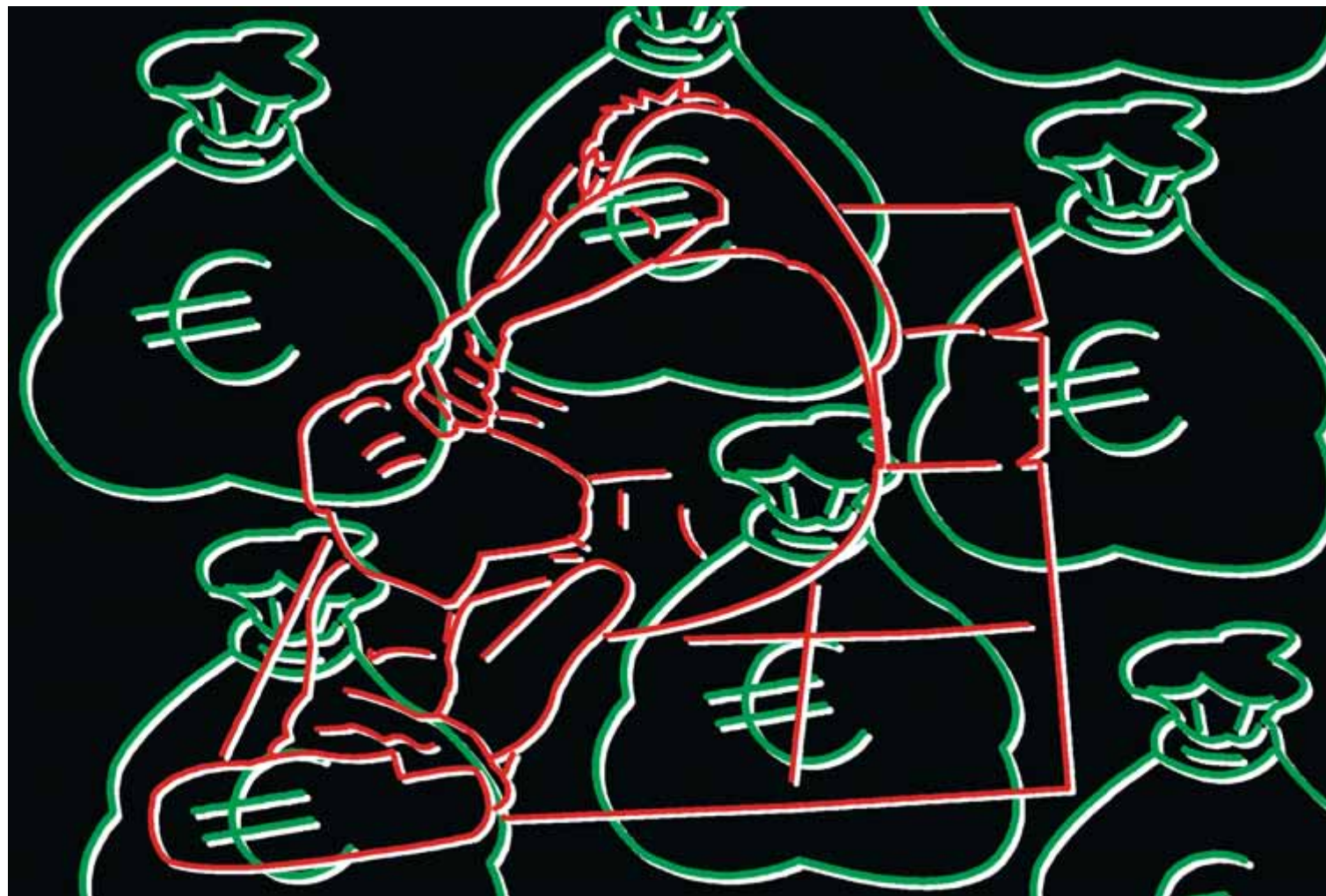
Teresa Crespo

És la presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS), una fusió de diferents plataformes que sumen esforços en la lluita per la igualtat d'oportunitats i la transformació de les condicions de vida atenent de manera prioritària els col·lectius més desfavorits.

El 28 d'agost del 1963, sentíem un clam en favor de la llibertat: Martin Luter King va somniar que vivia en una societat justa i equitativa, en què les diferències de raça, color, creences i valors desapareixien i en què tots érem iguals. Tenia l'esperança que arribaria un dia en què totes les valls s'alçarien i totes les muntanyes baixarien, i la llum i l'aire dels cims ompliria les terres de la vall, gaudint tots d'una mateixa llum i un mateix sol brillant.

La igualtat era el concepte clau del seu discurs i avui encara és aquesta la paraula que fonamenta la defensa dels drets de les persones que les nostres lleis reconeixen i garanteixen. Tots som subjectes amb els mateixos drets i els mateixos deures en una societat regulada per normes que la majoria acceptem democràticament. La realitat, però, és molt més punyent i contradictòria. Les paraules escrites en nom de tot un poble no sempre s'entenen d'igual manera, ni molt menys s'apliquen igual, i el resultat és una societat cada vegada més injusta i desigual.

Hem viscut un temps en què cada any era millor que l'anterior i el falsejat creixement econòmic ens feia pensar que tots podíem ser més rics, encara que els guanys no sempre fossin justificats ni honestos. Sense gaire consciència vàrem construir una societat més rica, però més desigual i exclouent, en la qual els que més tenien, més guanyaven, i els que de poc disposaven, menys aconseguien. Tot i

JOAN CASALS

els temps de bonança, la pobresa no va desaparèixer i l'abisme entre rics i pobres va créixer.

Amb la crisi, aquesta realitat és encara més cruenta. Les diferències han augmentat i veiem permanentment problemàtiques que fa pocs anys ningú imagina-

No hi ha hagut suficient voluntat o capacitat per evitar el lucre a través d'accions fraudulentas

va: desnonaments, atur de llarga durada, manca d'ocupació entre els joves, patiment de gent gran que amb una pensió minvada ha de mantenir fills i néts, migrants que van contribuir al creixement convertits en estrangers expulsats... La llista és molt més llarga, però tots els fenòmens ens porten a una mateixa conclusió: l'afany de riquesa ha generat una societat en què les persones

no es valoren per si mateixes, sinó pel que tenen i en què l'interès predominant és lucrar-se.

Podria acceptar que en un país més pobre, on tots fóssim més pobres, algunes inversions o despeses deixessin de ser raonables o possibles, però el que no puc admetre és que la nostra societat sigui més desigual. En les darreres dades sobre la desigualtat a Europa, Espanya destaca per ser el país on la diferència entre els més rics i els més pobres ha crescut més, i això no només significa que les oportunitats han estat desiguals, sinó que es tradueix en un reconeixement i un exercici també desigual dels drets. Significa que les nostres lleis i aquells que tenen la responsabilitat d'aplicar-les no han tingut la capacitat o la voluntat suficient per evitar accions fraudulentas en benefici d'una minoria, sinó més aviat al contrari. Sembla que s'han utilitzat les normes establertes

per trobar buits legals o una certa impunitat que ha permès assolir vies ràpides per a l'enriquiment individual.

Avui, jo també tinc un somni en què el nostre estat del benestar, ja transformat per les exigències del moment, sigui capaç

Cal una societat en què tots actuem amb major ètica i coresponsabilitat i prioritzem el bé comú

de revisar el model fins ara aplicat i aconseguir evitar els grans desequilibris. Un estat que salvaguardi els trets elementals que el defineixen com a estat del benestar i que vetlli perquè els canvis no siguin fruit únicament de l'estalvi indiscriminat amb criteris economicistes, sinó del contrari: de mesures per reduir despeses incontrolades, evitar duplicitats en la gestió,

potenciar l'optimització dels recursos i cobrir les necessitats vitals de tots els ciutadans.

El nou estat del benestar hauria de garantir plenament els drets de les persones, facilitar els mínims per a una vida digna i fer que tots i totes ens sentíssim membres d'una comunitat. Un espai comú en què tothom participi i, cadascú des del seu lloc i la seva responsabilitat, col·labori en funció de les seves possibilitats i capacitats en la governança i la construcció d'un país al servei de les persones, no sotmès a polítiques centralistes injustificables ni a una economia financera lluny de tota coherència.

En el meu somni es dibuixa una societat en què tots actuem amb major ètica, respecte a les nostres lleis i coresponsabilitat per prioritzar el bé comú enfront dels interessos individuals que tant de mal ens han fet els darrers anys. No perdem l'esperança que sigui possible.

